

Հայրենիքը չեն ընտրում, երկինքն է որոշում,
որ հողում ես դու ծնվում ու որ
երկինքն է քեզ որդի կոչում:

Արցախի առօրյան
(շարադրություն)

Առավոտ էր: Արցախի հետպատերազմյան առավոտներից մեկը: Գեղեցիկ արևածագ, մի բաժակ սուրճ, խաղաղությամբ ու պայծառ արևով լցված առավոտ: Մի՞թե սա հրաշք չէ: Հայ անվանի դերասան Սոս Սարգսյանն ասում էր,- «Հրաշք բան է, երբ բացում ես աչքերդ՝ լույս է»: Իսկ երբ բացում ես աչքերդ և խաղաղություն է, դա հրաշքից էլ ավելի է: Եվ ահա այս հրաշքով էլ բացվում է Արցախում յուրաքանչյուր առավոտը:

Արցախում առօրյան կարծես շարունակվում է նույն կերպ, ինչ մինչ պատերազմն էր, բայց դա միայն առաջին հայացքից: Պատերազմը փոխել է յուրաքանչյուրիս, փոխել ամեն ինչ: Սովորական առօրյան դարձել էր արդեն երազանք: Մարդկանց սովորական անցուդարձը, երեխաների աղմուկը, անգամ խցանումները, աշխատանքի, դպրոց, համալսարան հաճախելը...այս ամենը դարձել էր անիրական թվացող մի հեքիաթ: Բայց, բարեբախտաբար, անիրական թվացող հեքիաթը վերածվեց իրականության և մենք նորից ունենք այդ հնարավորությունը, ու հիմա շատ ավելի ենք գնահատում այդ ամենը:

Առօրյաներից մեկն էր: Մարդիկ շտապում էին աշխատանքի, երեխաները՝ դպրոց, և հանկարծ լավեց պայթյունի ձայն: Պատերազմից մնացած ականի պայթյունի ձայնն էր: Անցուդարձը մի պահ դադարեց: Մարդիկ մեկ բոպե կանգ առան, ուղղակի նայեցին իրար և ամեն մեկը շարունակեց իր ճանապարհը այնպես, կարծես ոչինչ էլ չի լսել: Քիչ հետո լավեց երկրորդ պայթյունի ձայնը: Այս անգամ ոչ մեկ անգամ կանգ չառավ: Կարծես սովորական լինի դարձած այդ ձայնը: Կլինեմ անկեղծ. Սկզբում ես մի քիչ վախեցա այդ ձայներից, բայց հետո տեսնելով, որ շուրջբոլորս ոչ մեկ չի վախենում, ես նույնպես սկսեցի չվախենալ: Եվ դա միշտ այդպես է: Մենք ուժեղ ենք մեկս մյուսով: Սա մի փոքրիկ դրվագ էր մեր առօրյա կյանքից: Մեր առօրյան կարծես էլ երբեք առաջվանը չի լինի: Չնայած մենք շարունակում ենք նույն ձև ապրել, անել նույն աշխատանքը, երեխաները խաղում են նույն խաղերը, բայց այդ ամենը էլ առաջվանը լինել չի կարող:

Պատերազմը մեզ շատ փոխեց՝ սովորեցրեց գնահատել խաղաղ ու հանգիստ ապրած նույնիսկ մեկ բոպեն, գնահատել մեր սովորական առօրյան, մեր աշխատանքը, մեր բակը, մեր տունն ու տեղը, մեր հայրենիքը, մեր ամեն ինչը, այն ամենը, ինչ կա մեր սիրելի Արցախում և եթե ուրիշների համար Արցախը

գուտ տարածք է, ապա մեզ համար՝ սրբազան հայրենիք: Եվ թող այսուհետ Արցախ աշխարհում տիրի միայն խաղաղություն ու սեր, թող մեր երգերը լինեն միայն խաղաղության մասին, և թող էլ ոչ մի երեխա չերագի խաղաղության մասին: Եվ որպես վերջաբան կասեմ, որ երկրի սահմանները ճշտելու համար՝ որպես չափման միավոր ընտրում եմ սերը: Եվ չկա Արցախից ավելի մեծ երկիր, Արցախից ավելի հզոր մի հայրենիք: Իմ սեր, Արցախ...

Будни Арцаха

(сочинение)

Было утро. Прекрасный рассвет, чашка кофе, мирное утро и яркое солнце. Разве это не чудо? Известный армянский актер Сос Саргсян говорил: «Когда открываешь глаза и светло, это чудо». А когда открываешь глаза, и видишь мирное небо над головой, это больше, чем чудо. И вот таким чудом открывается каждое утро в Арцахе.

Повседневная жизнь в Арцахе, кажется, продолжается так же, как и до войны, но это только на первый взгляд. Война изменила всё. Обычная повседневная жизнь для нас уже было мечтой. Обычное движение людей, шум детей, даже пробки, поездка на работу, школу, университет... всё это казалось нереальной сказкой. Но, к счастью, это превратилось в реальность. И у нас снова есть такая возможность, и теперь мы ценим её гораздо больше. Это был один из повседневных дней. Люди спешили на работу, дети шли в школу, всё как обычно, но вдруг раздался взрыв. Это был звук взрыва мины, оставшейся после войны. Движение на миг остановилось. Люди остановились на минуту, просто посмотрели друг на друга и каждый продолжил свой путь так, как будто ничего не слышал. Вскоре после этого раздался второй взрыв. На этот раз никто даже не остановился. Этот звук для нас уже стал нормальным. Буду честна, сначала я немного испугалась, когда слышала эти звуки, но, потом увидев, что вокруг меня никто не боится, я тоже начала не бояться. И так было всегда. Мы даём силу друг друга. Это маленький эпизод из нашей повседневной жизни. Наша жизнь уже никогда не будет прежним. Хотя и мы продолжаем жить той же жизнью, делаем ту же работу, дети играют в те же игры, но всё это уже как-то нежнее.

Война сильно изменила нас. Она научила ценить каждый миг, ценить нашу обычную повседневную жизнь, нашу работу, наш двор, наш дом, нашу родину, всё-всё в нашем любимом Арцахе, и если для других Арцах-это просто территория, то для нас священная Родина. И пусть отныне в арцахском мире будет только любовь и мир, пусть наши песни будут только

о мире, пусть ни один ребёнок не мечтает о мире. И нет более могущественной родины, чем Арцах. Любовь моя-Арцах...

Маргарита Саркисян